

23-án nem az adózó fél igazolt meghatalmazottjának kézbesíték, hanem magának a adózó félnek, ami szabálytalan s azért a panaszt, dacára, hogy csak 1926 január 5-én adatott be, törvényes időben beadottnak kellett elfogadni.

II. A K. H. Ö. 21. §. 1. bekezdésében, a 23. §. 1. bekezdésének 1. és 3. pontjaiban s a 30. §. 3. bekezdésében foglalt rendelkezésekből következik. — ami különben a 30. §. 2. bekezdésére vonatkozó végrehajtási utasításban ki is van mondva — hogy adóalapul a valóságos tiszta jövedelmet kell venni. Ennek a jövedelemnek kinyomozásánál pedig elsősorban az adózó fél által szolgáltatott bizonyítékokra kell tekintettel lenni, tehát ezeket a bizonyítékokat a kivető hatóságoknak mérlegelni kell s azok el nem fogadása okait tüzetesen elő kell sorolni. Az adózó könyvvezetési kötelezettségére a K. H. Ö. 50. §-ához tartozó végrehajtási utasítás különös rendelkezéseket is tartalmaz s a kereskedelmi könyvek figyelembevételére, esetleg könyvvizsgálat tartására nézve, a K. H. Ö. 12. §. 4. bekezdése, a 29. §-ához tartozó végrehajtási utasítás 16. bekezdése, illetve a 30. §. 4. bekezdéséhez tartozó végrehajtási utasítás 3. bekezdése külön is intézkedik. Abban az esetben tehát, amikor az adózó fél a jövedelme kimutatására bizonyítékokra, különösen pedig a könyveire hivatkozik, ezeket a bizonyítékokat mellőzni nem lehet anélkül, hogy a hatóság az arra vonatkozó okokat ne ismertesse, hanem azokkal elsősorban kell foglalkozni s a jövedelem megállapításának egyéb módjára akkor lehet áttérni, ha azok elfogadható és kellő okokat nem nyújtanak. Minthogy pedig az adózó fél már a vallomásában az üzleti könyveire hivatkozott s a könyvkivonatokat becsatolta é sa fellebbezésében könyvvizsgálatot is kért, amelyekről azonban az adófelszámamlási bizottság meg sem emlékezik s a határozata egyébként sem tartalmaz kimerítő indokolást: a ügy alaposan felül nem vizsgálható, amiért a határozat feloldása vált szükségessé.

A tanítói lakást állandó házadómentesség nem illeti meg. (Közig. Bíróság 9.978/1925. sz.) Minthogy a tanítói természetbeni lakásnak a lakás jellegét az a körülmény, hogy az iskolahelyiségekkel egy épületben van, nem változtatja meg, — ennél fogva az 1922:XXII. t.-c. 2. §-a 5. pontjában az iskolák részére biztosított állandó adómentességet, amelyet mint kivételes rendelkezést kiterjesztően magyarázni nem szabad, a tanítói természetbeni lakásra vonatkoztatni nem lehet.

A külföldi cég belföldi képviselőjének nem tekinthető az, akinek tevékenysége a számlaküldés közvetítéséből, levelezésből, a követelések nyilvántartásából és behajtásából áll, de nem terjed ki az eladási ügyletek megkötésére. (Közigazgatási bíróság 4205/1927. P. sz.) A pénzügyi hatóság a panaszos részvénytársaság terhére azért állapított meg 94.940.439 korona általános forgalmi adót, mert az 1924 november 20-án kelt üzleti levél alapján a panaszos részvénytársaságot az 1921:XXXIX. t.-c. 29. §-ának 6. bekezdésére való utalással, az A. brassói cég itt kereseti tevékenységet folytató belföldi képviselőjének minősítette és ennek folyományaképpen a nevezett külföldi cég által a belföldön harmadik személyek részére épügy, mint a panaszos részvénytársaság részére eszközölt faeladásokat általános forgalmi adó alá esőknek vette és az ezután járó adókra nézve — az 1921:XXXIX. t.-c. 34. §-a 4. bekezdése értelmében — az egyetemleges felelőséget a panaszos részvénytársasággal, mint a belföldön kereseti tevékenységet folytató külföldi cég képviselőjével szemben fenn-

forgónak tekintette. A pénzügyi hatóság ezt az álláspontját az említett levélnek ama kitételére alapította, amely szerint a külföldi cég a panaszost, mint a cég ügynökét, megbizta a magyar ügyletek lebonyolításával és az inkasszóval. A panaszos részvénytársaságnak e megbízás alapján kifejtett tényleges működésére nézve azonban csak annyit állapított meg, hogy az a következőkre terjedt ki: 1. a részvénytársaság számlázza egyes esetekben az A. brassói cég által a magyarországi üzletfelek részére szállított árut, de mindig a külföldi cég által jelzett adatok alapján és a cég számlanyomtatványán, illetve továbbítja a vevőknek a külföldi cég által hozzáküldött számlákat, 2. a fizetéseket szorgalmazza, 3. a felmerült differenciákat elintézi, 4. az A. cég üzleteinek számlaértékéből 3%-ot kap kifejezetten a fizetendő forgalmi adó fedezésére, 5. a magyarországi fizetéseket inkasszálja és nyugtázza. E megállapítás szerint a levélben foglalt lebonyolítási tevékenység kizárólag számlaküldés közvetítéséből, levelezésből, a külföldi cég követeléseinek nyilvántartásából és behajtásából áll, de a panaszos részvénytársaság megrendeléseket a külföldi cég részére nem gyűjt, semmiféle eladási ügyletet az ő részére nem köt, sem pedig nem közvetít. Tekintettel arra, hogy az 1921:XXXI. 29. §-ának t.-c. 6. bekezdése szerint a külföldi cég belföldi képviselőjének az tekintendő, aki itt az ő nevében kereseti tevékenységet fejt ki, tehát az, aki a belföldön a külföldi cég nevében az üzleteket megköti, az árut eladja, holott a jelen esetben a panaszos részvénytársaság a külföldi cég részére csupán a pénzbeszedési és az ezzel kapcsolatos számlaküldési, nyilvántartási és szorgalmazási teendőket végzi el: a panaszos részvénytársaság nem tekinthető a külföldi cég olyan képviselőjének, aki itt annak nevében kereseti tevékenységet folytatván, azt az említett törvénycikk 34. §-ának 4. bekezdése értelmében egyetemleges felelősség címén, a külföldi cég által a belföldről beszedett vételár, teljes összege után forgalmi adó fizetésére lehetne kötelezni. A panaszos részvénytársaság adófizetési kötelezettségét nem állapítja meg az a körülmény sem, hogy a külföldi cég a forgalmi adó fedezésére szükséges összeget rendelkezésére bocsátotta és hogy panaszos ebből az általa inkasszált összegek egy része után a forgalmi adót leróta, mert ezeket a lerovásokat ez a bíróság a 19.876/1926., 20.007/1926., 23.133/1926. P. számok alatt hozott ítéletekben tartozatlanoknak mondotta ki. Ez azonban nem érinti a panaszos részvénytársaságnak azt a kötelezettségét, hogy a külföldi cég részére végzett pénzbeszedési, levelezési, számlaküldési és nyilvántartási munka ellenértékéért kézhezvett 5%-os jutalék után — személyes kötelezettség alapján — a forgalmi adót leróni tartozik.

I. Ha az alkalmi egyesülés egyik tagja az általa vásárolt árukat a társtagok között szétosztja: forgalmi adóköteles áruszállítás nem történik. — II. Kizárólagos terménykereskedő az, aki csak mezőgazdasági növényi termékekkel kereskedik. (Közigazgatási bíróság 21.255/1925. P. sz.) A vitás általános forgalmi adót azért követeli a pénzügyigazgatóság, mert a panaszos cég az 1921. évi szeptember hó 1-től 1923. évi december hó 31-ig terjedő időszakban a F. Samu budapesti cég, az A. kereskedelmi részvénytársaság és a C. gabonakereskedelmi részvénytársaság, továbbá S. Adolf és Z. Lajos részére szállított különféle termények ellenértéke után általános forgalmi adót nem rótt le. A panasz részben alapos. A hiteles másolatban bemutatott levelek szerint a F. Samu budapesti és a S. Testvérek miskolci cég 1921.